

Sedmá kapitola

Nadsvětí.

Jak bylo již dříve zmíněno, čas zde nemá žádný význam, ale bez ohledu na to, postavy sedící okolo stolu strávili několik těch věcí, které nejsou technicky okamžiky, čekáním na Otce všehomíra, aby dokončil přesouvání svých tabulek.

Otec všehomíra je unavený. Když usedal ke hře, měl mnoho snů o tom, co přijde. Nádherné, majestátní, bylišťivé sny, z nichž většina nyní vybledla a zemřela pod železně okovanými botama reality.

Všechno se to zdálo takové čisté a uklizené, když to byly jen sny v jeho hlavě a vrypy na jeho tabulkách.

Konečně se odhodlá pokračovat, odkašle si a posadí se do velitelské pózy.

„Takže podle pokynů, která vám dal Strážce brány, jste-“

„Strážce brány?“ přeruší jej Šašek, s výrazem falešné nevinnosti ve tváři.

„Pardon,“ řekne Otec všehomíra a vydá ze sebe rychlé, nervózní zakašlání. „Moje chyba. Chtěl jsem říct, že podle pokynů, která vám dal Wyan na vašem posledním setkání ve vesnici, jste-“

Obchodník upřeně zírá na Válečníka. „No je fajn vědět, že prakticky všechno, co naši smrtelníci udělali od chvíle, co prošli Branou, byla zbytečná ztráta času.“

„Jste dosáhli-“

„Co tím chceš říct?“

„Řekl bych, že to tím chci říci, je zcela zjevné, pane Válečníku, ale jelikož se zdá, že nikoliv, vyslovím se tedy konkrétněji.“

„Jste dosáhli konce cesty-“

„Zabil jsi Strážce brány. Nejen, že to bylo kruté a nikoliv nezbytné, ale připravilo nás to o informace, které by pro nás byly na výpravě důležité.“

„Takový už Draag je, a já tomu musím dostát. Nečekám, že bys tomu rozuměl.“

„Ach, jaké strašné obtíže metodického roleplayera!“ řekne Šašek.

„Ano,“ dodá Paní ledově, „protože zahrát správně náhodné záchvaty psychotického šílenství je tak obtížné.“

„Materie světa se před vámi rozpadá v čeřící se koberec bahna a bouře.“

„Hele, svému smrtelníkovi velím já, stejně jako vy těm svým!“

„Bytosti ze surové energie se živí na jejich styčné ploše, kde je hmota nekonečně trhána v surové energetické částice a bouře chaosu a zloby, kterou vytvářejí, se neúprosně žene k vám.“

„To ano. Ale stejně, jako si přeješ ty, dostat povaze svého smrtelníka, přeji si i já, aby Yann následoval volání své duše. A stále méně a méně mi do toho volání Draag zapadá.“

„Hele, jde ti o to, co je mezi Draagem a Yanne, nebo o to, co je mezi námi dvěma?“

„Bytosti tančí a víří, a když cítíte, jak vás přitahují k sobě, začínají pulzovat a obrací tváře k vám – pak je už bouře okolo vás.“

„Říkám ahoj,“ řekne Spáč.

„Co?“ zeptá se Šašek. „Komu?“

„Těm energetickým bytostným věcem.“

„Jakým energetickým bytostným věcem?“ zeptá se Obchodník.

Otec všehomíra si diskrétně odkašle do pěsti. „Takže už všichni poslouchají?“

Yann dlouze a hrůzoplňně vykřikne, když jsou jeho atomy rozprášeny a jeho duše rozervána a pak projde pomalu mramorovým loubím, která vede elegantní zahradou do paláce za ním.

Všude vládl klid.

Dorazili.

Velká hala byla, jak se později dozvěděli, víc jak sto tisíc let stará, daleko starší než Zed' nebo Brána, starší než většina stvoření.

Deset tisíc bloků mramoru tvořilo její kosti; deset milionů vláken hedvábí bylo její kůží. Sluneční svit se vléval do jejích vysoko se tyčících zaklenutých prostor a nespočetné démanty se v něm blyštily jako letní slunce na větrem zčeřeném moři.

Na konci místnosti stálo křeslo a na křesle seděl Wešen starší než všichni, které dosud viděli.

V robě oděný Wešen, který je přivedl do síně a otevřel její obrovské dveře, se zastavil a zašeptal jim. „Před vámi dlí ten, který je námi všemi. Vstupte a prokažte úctu.“

Yann vkročil pomalu, vědom si, že jej jeho čtyři společníci následují v zástupu, dokud nestál několik málo kroků od trůnu. Zarazil se a pak poklekl.

„Jsem Yann, syn Yonny, která byla dcerou Yakka z klanu Grella ze Severních planin. Tito čtyři jsou mými přísežnými bratry. Vyslyšeli jsme volání Proroctví a prošli tesem vaší Hádanky. Dorazili jsme.“

Starý Wešen zůstal na chvíli potichu. Pak odpověděl, jeho slova byla pomalá a rozvážná, nesla se sálem, jako by na nich dlela tíže věků.

„Jsem Tuann. Nejspíš byste mne zvali Nejvyšším Wešenským knězem.“

„Hustý!“ řekne Šašek. „Je to král elfů!“

„Není to král,“ zašeptá Otec všehomíra. „A nejsou to elfové.“

„Jasný.“

Otec všehomíra se podíval za Yanna. „Vy ostatní, přísežní bratři Yanna syna Yonny, která byla dcerou Yakky, kteří jste odpověděli na volání mého lidu – přistupte a poklekněte přede mnou, tak abych na vás mohl popatřit.“

„Já zůstanu stát tadyhle, pokud je to pro vás všechny v pohodě,“ řekne Kopec.

Mladý Wešenský hlídač, který je uvedl do Síně, se zjevil po Kopcově boku s uhlazeným výrazem diplomatické podvodníka na tváři. „Musíte pokleknout, před tím, který je námi všemi. Musíte.“

„Proč?“ zeptá se Kopec. „Byl to on, kdo nás povolal, nikoliv naopak.“

Nejvyšší Wešenský kněz na Kopce hněvivě zírá. „Jsi nadmíru nestydatý na někoho tak malého.“

„Máš jen tři stopy a čtyři palce!“ zašeptá Tallena, která symbolicky popojde o několik stop a poklekně na jedno koleno.

„Hele, ale to je na trpaslíka hodně,“ opáčí vesele Kopec. Projde pomalu místností, kolem Yanna a zastaví se až přímo před knězem. „Hele něco ti narovinu řeknu kámu. My Velikánové se nikým nenecháme přikazovat. Můj dědeček měl tři stopy a šest palců. A nikdo mu neříkal, co má dělat! A ty mi to taky nebudeš říkat!“

„Vážně?“ zadrmlolí Nejvyšší kněz.

„Ano. Vážně. Povolali jste nás a my jsme přišli, což znamená, že to je ta chvíle, kdy nám řeknete, co chcete, abychom udělali a kolik jste za to ochotni zaplatit, abychom to udělali a my vám řekneme, jestli jste nám nabídli dost kořisti, aby nás to přesvědčilo říci ano, anebo nikoliv.“

„Chápu.“

Ložnice měla velikost některých baronství na druhé straně Zdi a byla v ní postel v podobně impresivní velikosti. Draag však prošel přímo kolem ní a zastavil se jen na tu chvíli, aby shodil svoje zablácené sedlové brašny na její hedvábné pokrývky.

Na konci místnosti byla dlouhá řada oken.

Draag se před nimi zastavil, vyhlédl do téměř nekonečného lánu perfektně upravených zahrad rozkládajících se pod ním a přemýšlel o tom, co jim Respondent řekl.

Ti, kteří splní poslání, získají slávu a bohatství.

Po několik chvil hleděl na tu nádheru, která se před ním rozkládala, a dovolil si luxus se zasnít do představy, že by takovému panství vládl. Zašumění za ním narušilo ten křehký moment.

Byla to mladá Wešenská panna, která jej doprovodila do jeho komnat a která se nyní snažila napravit škody, které jeho cestou poznamenané vybavení zanechalo na nábytku.

Dokončila vyprazdňování poslední z jeho sedlových brašen do skříní, které se táhly podél dlouhé zadní stěny pokoje, smetla zbývající kousky blátka z postele a postavila se přímo před něj.

„Má můj pán ještě nějaké další potřeby, které bych mohla vyplnit?“

Na Draagův vkus byla trochu moc vysoká, jen o pár palců menší než jeho šest stop a čtyři palce a trochu víc vychrtlá, než by se mu líbilo. A vůbec si nebyl jistý ušima.

Ale měla tvář anděla a nevinnost, která byla jak dělána k tomu, aby jí byla zbavena.

Draag pomalu přešel k ní, vzal její ruku do své a usmál se vědoucím vnitřním úsměvem na sebe a laskavým, okouzlujícím vnějším úsměvem na ni. Finální bohatství a sláva přijdou, až bude poslání úspěšně dokončeno.

Ale válečník si vždycky může vybrat nějakou splátku dopředu.

Yann zrovna skončil s pomocí Wešenské služebné v rovnání jeho vybavení, když se začal ozývat křik.

Popasl svoji hůl – kterou, jakožto na pláních narozený Severen rozhodně nikam neuklízěl – a zamířil podlé šokované Wešenky na chodbu.

Další série výkřiků, přicházející odněkud zleva, se rozezněla budovou, ale byla tak utlumená a pokroucená silnými mramorovými zdmi budovy, že to mohlo být stejně dobře ob dveře jako míli daleko.

Dlouho znějící výkřik, nyní jasnější, hrůza mísící se s bolestí jej dovedl ke dveřím vedle těch jeho.

Draag.

O krok ustoupil a pak se celou vahou vrhl proti dveřím. Solidní dřevo se pod jeho ramenem ohnulo, ale vydrželo. Znovu se rozběhl a znovu a výkřiky pokračovaly, ale dřevo drželo.

Stáhl se zpět k ještě jednomu poslednímu nárazu – a dveře se otevřely.

Ve veřejích se objevil Draag, nahý kromě jeho kroužkové bederní roušky. Vrhł po Yannovi opovrřlivý pohled, zatímco se za ním výkřiky změnily v plačtivé vzdychání.

„Vím, že jsi vyrostl ve stanu, ale copak jsi pro Bohy neslyšel o klepání?“

„Jak to může být znásilnění?“ vykřikne Válečník. „Kdy jsem sakra řekl, že se ji chystám znásilnit?“

„Nechtěla to,“ procedí Obchodník mezi sevřenými zuby.

„Proč by to nechtěla?“ zeptá se Válečník. „A kromě toho, on neřekl, že ona to nechce.“

Čtyři páry očí se upřely na Otce všehomíra. Pod jejich zraky si nervózně poposedne. Nesnáší tenhle druh věcí a vždycky se snaží kolem nich proklouznout, jak to jen jde.

„No, myslím, že to není tak docela fér,“ zaprotestuje.

„Řekl jsem, že si to tou služebnou užiji po svém,“ řekne Válečník, jeho ukazováček probodne vzduch, aby dodal celé větě dalšího důrazu. „A ty jsi řekl, fajn, užiješ si to s ní po svém.“

„Vřak taky jo.“

„Ale neobtěřoval ses mi říct, že ona to nechce!“

„Proč bych to dělal, když je bezpochyby všem tady zjevné, že ona to nechtěla.“

„Proč by to nechtěl?“ vykřikne Válečník.

„Protože jsi prase?“ navrhone Paní.

„Protože jsi strávil čtyři dny válením se v bahně a přitom jsi na sebe močil a kálel a ve výsledku smrdíš hůř než prasečí farma trpící epidemií úplavice,“ přidá se Šašek.

„Protože je dcerou čisté a vznešené kultury, zatímco ty jsi zapřisáhlý stoupenec zla?“ řekne Obchodník.

Válečník to na okamžik zváží. „Ne, promiňte. Tohle prostě nedává smysl. Pořád je to žena. Pořád ji bude přitahovat moje moc válečníka.“

„Myslím, že zjistíš, že se mýlíš,“ řekne Paní.

Yann se postaví před Draaga, příliš běsný, než aby promluvil.

Draag se nakloní kupředu a méně hlasitě řekne. „A byl jsem, víš, zaměstnán trochu něčím jiným.“

Yann na něj stále zírá.

„Co kdybys přišel později?“

Yann stále nic neříká, každá píď jeho bytosti soustředěná na to, aby Draaga nerozmlátil na krvavou kaši.

„Yanne?“

Civění.

„Jsi v pořádku?“

Civění.

Konečně se dostaví nějaký záblesk porozumění, snad kombinovaný s trochou pudu sebezáchovy a proniknou do Draagova mozku. Pohlédne zpátky do místnosti.

„Chceš si to teda vlastně rozdat?“

Z místnosti se ozve zavzlykání.

„Fakt?“ zeptá se Draag překvapeně, a na jeho tváři se objeví překvapený výraz. „Jsi si jistá?“

Ozve se další vzlyk.

„No dobře,“ řekne Draag a pokrčí rameny. „Já ženy asi nikdy nepochopím.“

Ustoupí stranou a vzlykající Wešenská dívka proběhne kolem něj a dál chodbou zatímco si zbytky svého roucha tiskne k hrudi.“

Draag pozoruje její odchod a pak obrátí pozornost zpět k Yannovi.

„Takže, cože jsi to chtěl?“

„Je ráno dalšího dne. Služebné vám pomohou se umýt-“

Šašek ukáže na Válečníka, zašklebí se a otevře pusou, aby promluvil, ale je umlčen pohledem Otce všehomíra.

„- a obléknou vás do skvostných obleků, které vám padnou lépe, než cokoliv, co jste předtím nosili. Dovedou vás na mramorovou terasu, která skýtá výhled, který vám doslova vezme dech a obslouží vás snídaní skládající se z chleba sladkého jako med a exotického ovoce a čaje, který doslova tančí na jazyku.“

„Já bych byl spíš pro kávu, alespoň co se mne týče,“ zamumlá Šašek.

„Ticho buď. Každopádně, jakmile dojdíte-“

„Neřekl jsem, že jím!“ zaprotestuje našťavaně Válečník.

„Nechceš jíst snídani?“ zeptá se Otec všehomíra ostražitě.

„Nejde o to, zda snídám nebo ne!“

Šašek nasadí nepravděpodobně nevinnou tvář, „chtěl jsi vločky?“

„Nejde o to, jaké jídlo se nabízí!“ řekne Válečník a zaujme uraženou pózu. Myslím, si že není pořádku, abys nás takhle railroadoval!“

„Předpoklad, že sníte snídani,“ řekne opatrně Otec všehomíra, „je podle tebe railroading?“

„Nemáš právo říkat nám, co naši smrtelníci dělají. Máš se nás zeptat, co chceme, aby naši smrtelníci udělali.“

„Fajn,“ odeskne Otec všehomíra. „Jeden ze sloužících – mužský sloužící! – vstoupí do tvého pokoje a řekne ti, že ti přišel pomoci s koupáním a oblékáním.“

Otec všehomíra se zhluboka naddechne.

„Co chceš dělat?“

Nechám ho naplnit vanu a připravit moje šaty, ale jsem válečník, takže se vykoupu a obleču sám.“

„Fajn. Půjdeš na snídani?“

„Ano!“

Díky. Takže jak jsem říkal, po posnídání chleba sladkého jako med a exotického ovoce-“

„Nechci ovoce!“

Šašek se chytí za hlavu. „Ve jménu všeho, co bylo a všeho co bude, můžeme se proboha dostat za snídani?“

„Je to otázka principu. Neměl bych být railroadován.“

Otec všehomíra pozvedne ruku. „Můžeme se alespoň shodnout na tom, že jsi dorazil na snídani ke stolu?“

Válečník kývne. „Na tom se můžeme shodnout. Dorazil jsem ke stolu na snídani.“

„Dobře. Sedíte okolo velkého dubového stolu, který stojí na terase před palácem. Obrovský povrch stolu je naplněn do posledního místečka ohromujícím množstvím chlebů, omáček, pomazánek a nespočetným množstvím exotického ovoce. Za terasou země klesá v sérii svahů do údolí pod vámi a vytváří tak nádherný výhled, který vám bere dech téměř doslova.“

„Myslím, že můžeme brát obecnou úchvatnost výhledu za zaznamenanou a pokračovat.“

Otec všehomíra po něm vrhne pohledem. „Fajn. Sedíte u stolu. Co děláte?“

Šašek se nakloní dopředu. „Vezmu si malý bochník nebo večku do levé ruky a popadnu do pravé ruky nůž, pak pomocí rytmického pohybu sem a tam rozkrojím bochník nebo večku na poloviny. Pak začnu stůl prohlížet, abych zjistil, jaké se zde nabízejí pomazánky. Je tam nějaká marmeláda nebo nějaké podobná oranžově zbarvená pomazánka?“

Válečník se nakloní přes stůl, kam až dosáhne. „Děláš si ze mě srandu?“

Otec všehomíra přeruší následné utkání v křiku. „Můžeme předpokládat, že všichni posnídáte?“

„Chci nějaké maso. Draag není vegetarián a nebude se živit ovocem.“

Hlavní wešenský sloužící klopýtne o krok nazad, tak velké je jeho zdešení, když uslyší ten návrh.

„Chcete... Maso? Mrtvou svalovinu poraženého zvířete, rožněnou?“

„Myslím, že grilovaná postačí,“ navrhně Kopec se zachechtáním. Rozmaže ještě trochu marmelády na ovocem obložený bochník. Já sám bych si dal sendvič se slaninou, pokud je v nabídce.“

Hlavní wešenský sloužící nabude trochu ztracené sebekontroly. „Žijeme naše životy podle pár jednoduchých principů, z nichž jeden zahrnuje život v míru a harmonii s ostatními tvory. Nezabíjíme je a nejíme je. To jste jistě seznali při pobytu v naší vesnici?“

„On strávil ten čas ležením v kukuřičném poli.“

„Ale byli jste tam čtyři dny?“

„Neptejte se. Opravdu. Prostě mi věřte.“

Draag praští do stolu, zvedne těžce vypadajíc nůž a praští do stolu ještě jednou. „Jsem válečník. A vyžaduji k snídani maso.“

„Tohle je absurdní!“

„Ne, není,“ zaprotěstuje Otec všehomíra. „Wešeni jsou čistí a ušlechtilý lid, proti nimž jsou lidé pouhými dětmi. Oprostili se od živení se masem.“

„Není to tak neobvyklé,“ přidá se nápomocně Šašek. „Je vcelku běžné, že jsou elfové vegetariáni!“

„Nejsou to elfové!“

„Jsi si jistý?“

„Jsem Pán veškerého Stvoření, jsem ten který vzal prach, a vytvořil z něj realitu. Myslím, že bych věděl, jestli jsou to elfové nebo ne, a já vám říkám, že nejsou.“

„No, když jestli si jsi jistý?“

„Jsem.“

„Jen jsem se snažil pomoci,“ mumlá si Šašek.

Rozhostí se ticho.

Nakonec promluví Obchodník. „Je nějaká šance, že se dostaneme za snídani?“

Hlavní sloužící mávne rukou a ze skrytých dveří se zjeví spousta Wešenů. Během pár chvil efektivně odklidí zbytek snídane.

Sloužící počká, až je stůl čistý, pak promluví. „Již brzy vám náš kněz knězů objasní povahu mise, na níž jste byli povoláni. Do té doby jsem vám k službám, coby váš průvodce po našem světě. Co byste rádi viděli?“

„Chtěl bych změřit síly s jejich nejmocnějšími válečníky!“

„Chtěla bych navštívit jejich knihovnu a možná promluvit s jejich mágy a učenci.“

„Chtěl bych promluvit s jejich kněžími o jejich způsobech?“

„Mají sklepení?“

Válečníky?“

„Musí přece nějak udržovat pořádek.“

„Proč?“

„Možná nějaký systém tunelů?“

Otec všehomíra zvedne ruku, což je ignorováno, dokud to nedoplní vyštěknutím, „Budte všichni zticha!“

Rozhostí se ticho, byť poněkud zlovolné.

„Díky.“

„Ale jste bratři ve zbrani, druzi, kteří bojovali proti strašlivým hrozbám a přežili, družina zocelená v bitvě a zakalená dlouhými a obtížnými výpravami. Myslél bych, že budete chtít zůstat spolu a vidět naši říši jako jedna skupina?“

„Nesnaž se to ospravedlnit,“ odeskne Válečník. „Snažíš si jen věci zjednodušit.“

„No, možná se snažím věci zjednodušit nám všem. Ale fajn, pokud to takhle chcete.“

Nunna trénoval na tenhle úkol víc jak tisíc let a přesto se musel na okamžik zamyslet. Tohle nebyla eventualita, kterou by očekával. Ale ani to nebyla situace, na níž by byl zcela nepřipraven. Zatlaskal rukama a ze zamaskovaných dveří se zjevilo pět madých Wešenů.

Volal je jednoho po druhém.

„Oklarero!“ Mladá dívka uctivě kývla. „Půjdeš s Yannem. Přeje si promluvit s našimi knězi a poznat jejich způsoby.“

Seveřan poděkoval a vzdálil se se svou průvodkyní.

„Alquo!“ Mladý muž – ať už to byly povídačky nebo pravda, tak tohle si pohlídal – pokročil seběvědomě kupředu. Sloužící si povšiml zakobonění temného paladina, ale ignoroval jej.

„Půjdeš s Draagem. Vezmi jej k našim adeptům, kteří ho mohou naučit něco z našich tělesných umění.“

Odešli, jen s pár skomírajícími pohledy temného paladina směrem k Wešenské panně stojící v řadě jako další.

„Jyrano!“ Dívka téměř sklouzla k němu. „Půjdeš s Tallenou. Vezmi ji doa naší knihovny a nech ji prozkoumat naše vědění. Vezmi ji také k našim učencům a filosofům.“

„Kuyyi!“ půjdeš s Kopcem. Přeje si prozkoumat spodní oblasti paláce. Služebník reagoval pozvednutým obočím na což Nunna v odpověď jen pokrčil rameny.

Odešli, půlčik rozhlížeje se napravo nalevo, jako kdyby chtěl odpelášit pryč.

Konečně Nunna došel k poslednímu z dobrodruhů – který stále seděl u snídaňového stolu .- a zavolal posledního ze sloužících.

„Kam si přeješ jít?“

Válečník mávl vágně prstem do prostoru a nenamířil jím na nikoho ani nic konkrétního v dohledu.

„Budu ho následovat.“

Pro Tallenu uběhlo deset hodin, které strávila v knihovně Paláce jako mžik. Kéž by tak mohla strávit měsíc – ne rok! – studováním bohatství, která obsahovala.

Nyní, tak brzo, tak brzo, se ocitla opět v Hlavní síni, stojíc po boku Kamena, Draaga a Yanna a čelila nejvyššímu knězi.

Starý Wešen na trůně narovnal svou věkovitou páteř a promluvil.

„Povolali jsme vás a vy jste přišli. Nyní jsem vás povolal, abych vám mohl říci, co je to, co od vás žádáme. Před moha lety-“

Zarazí se v řeči, nakloní se na trůně, změří Tallenu a její druhy párem svých věky zastřených očí a zaskřehotá otázkou.

„Žádal jsem, aby přede mne bylo přivedeno všech pět Návštěvníků, ale vidím jen čtyři z nich. Kde je půlčík?“

Hlavní sloužící, který dohlížel na snídani – Nunna, jak si Tallena vzpomene – pokročí kupředu, neklid zřetelný v každém pohybu.

„Neznáme jeho současnou polohu, vaše svatosti. On... jaksi unikl sloužícímu, kterého jsem s ním poslal.“

Nejvyšší kněz vypadá překvapivě nahněvaně na někoho jeho věku, rasy, pozice a výcviku. „Prosím pokuste se a najděte jej.“ Podívá se na ně znovu a jeho pohled se zastaví na Draagovi, který dorazil viditelně kulhaje.

„Strávil jsi den tréninku s našimi mistry tělesných cvičení, že?“

„Trénink je eufemismus pro strávení dne tím, že mu natloukli spodní partie,“ zasměje se Šašek.

„Ty tam nejsi,“ zaprotestuje Válečník. Obrátí se k Otci všehomíra. „Řekni mu, že tam není!“

Draag udělá krok dopředu, potlačuje škubnutí, jak bolest vystřelí jeho ztlučeným a pohmožděným tělem. „Tak jest.“

„Osvojil sis toho mnoho?“

„Něco.“

„Zjistil, že suspensor je k tomu, aby chránil, co člověk má, ne zlepšoval to, co nemá.“

„Ty tam nejsi.“

„Nyní jsem,“ oznámí Kopec zvesela, jak si štráduje Velkou síň s houfcem nervózních lokajů za zády. „O co jde?“